

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางด้านจิตวิทยาส่วนบุคคล และปัจจัยทางสังคม ซึ่งประกอบด้วย ปัจจัยทางสังคมด้านการรับรู้ทางวัฒนธรรมหลัก และวัฒนธรรมย่อย เพื่อทราบถึงความสัมพันธ์ต่อการแต่งกายล่อแหลมของวัยรุ่นหญิงในสถานบันเทิง การศึกษาวิจัยได้ใช้การศึกษาวัยเชิงปริมาณ เพื่อเก็บข้อมูลปฐมภูมิจากวัยรุ่นหญิงที่มีอายุในช่วงระหว่าง 20 - 25 ปี ที่เข้าไปใช้บริการสถานบันเทิงย่านอาร์.ซี.เอ. เขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้เลือกสุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 200 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรม SPSS ใช้สถิติ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และสถิติการทดสอบค่าไคสแควร์ เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางด้านจิตวิทยาส่วนบุคคล ปัจจัยทางสังคมซึ่งเป็นตัวแปรอิสระ และการแต่งกายล่อแหลมซึ่งเป็นตัวแปรตาม ผลการวิจัยที่ได้เป็นดังนี้

5.1.1 ข้อมูลพื้นฐานของวัยรุ่นหญิงที่ใช้บริการสถานบันเทิงย่านอาร์.ซี.เอ

วัยรุ่นหญิงอายุอยู่ในช่วงระหว่าง 20-25 ปี ซึ่งแต่งกายล่อแหลมเข้ามาเที่ยวสถานบันเทิงย่านอาร์.ซี.เอ. ส่วนใหญ่กำลังศึกษาหรือจบการศึกษาระดับปริญญาตรี และมีฐานะปานกลางขึ้นไป โดยมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนประมาณ 12,757.50 บาท สถานภาพครอบครัวนั้นบิดามารดาอยู่ด้วยกัน และส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร มีเพื่อนหญิงที่สนิท และมาเที่ยวสถานบันเทิงด้วยกันโดยเฉลี่ยประมาณ 5 คน และมีการพบปะกับเพื่อนที่มาเที่ยวสถานบันเทิงด้วยกันประมาณ 1-2 วันต่อสัปดาห์

5.1.2 ปัจจัยทางด้านจิตวิทยาส่วนบุคคล

วัยรุ่นหญิงแต่งกายล่อแหลมในสถานบันเทิงเนื่องจากต้องการให้เหมาะสมกับสถานที่ซึ่งเป็นสถานบันเทิงในเวลากลางคืน โดยเห็นว่าจะทำให้ตนเองดูสวยงามขึ้น ทันสมัย ไม่ตกยุค และยังเพิ่มความมั่นใจให้กับตนเอง แต่ก็ตระหนักว่าการแต่งกายล่อแหลมอาจนำไปสู่การเกิดปัญหา

อาชญากรรม ในขณะที่วัยรุ่นหญิงไม่แน่ใจว่าการแต่งกายล่อแหลมนั้นเหมาะกับสถานที่ซึ่งเป็นสถานบันเทิงหรือสถานที่พักผ่อนหย่อนใจในเวลากลางวันหรือไม่

ส่วนเหตุผลและแรงจูงใจด้านจิตวิทยาส่วนบุคคลด้านอื่น ๆ มีความแตกต่างกันอย่างหลากหลาย เช่น แต่งกายล่อแหลมเพื่อการดึงดูดเพศตรงข้าม การเข้ากันได้กับกลุ่มเพื่อน การเลียนแบบแฟชั่น เลียนแบบดารา เป็นต้น

5.1.3 ปัจจัยทางสังคม ด้านการรับรู้วัฒนธรรมหลัก

วัยรุ่นหญิงแต่งกายล่อแหลมในสถานบันเทิงโดยส่วนใหญ่ได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการแต่งกายล่อแหลมจากสื่อโทรทัศน์ และนิตยสาร เป็นประจำสม่ำเสมอ ในขณะที่หนังสือพิมพ์และอินเตอร์เน็ตนั้นรองลงมา ซึ่งเป็นข่าวที่เกี่ยวกับการแต่งกายล่อแหลมและการแต่งกายตามฤดูกาลอย่างสม่ำเสมอ วัยรุ่นหญิงเหล่านี้พบเห็นดารานักแสดง หรือบุคคลทั่วไปแต่งกายล่อแหลมอยู่เป็นประจำ วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่รับรู้ว่าคุณค่าสังคมไทยยอมรับการแต่งกายล่อแหลมในสถานบันเทิง และมองว่าการแต่งกายด้วยเสื้อแขนกุดหรือเสื้อสายเดี่ยวเป็นเรื่องปกติธรรมดาในสังคมไทยปัจจุบันไปแล้ว

แม้ว่าวัยรุ่นหญิงจะรับรู้ถึงอันตรายและความไม่เหมาะสมจากการแต่งกายล่อแหลมและไม่แน่ใจถึงการยอมรับของสังคมไทยเกี่ยวกับการแต่งกายล่อแหลม แต่ก็รับรู้ว่าคุณค่าสังคมไทยยอมรับได้กับการแต่งกายตามแฟชั่นซึ่งบางครั้งอาจถูกมองว่าล่อแหลม แต่ไม่แน่ใจค่อยไปทางไม่เห็นด้วยว่าคุณค่าสังคมไทยยอมรับการแต่งกายล่อแหลมในเวลากลางวัน

5.1.4 ปัจจัยทางด้านสังคม ด้านการรับรู้วัฒนธรรมย่อย

วัยรุ่นหญิงที่แต่งกายล่อแหลมในสถานบันเทิงค่อนข้างเห็นด้วยว่าตนเองมักได้รับรู้เกี่ยวกับการแต่งกายล่อแหลมจากเพื่อนร่วมงานและเพื่อนสนิท โดยส่วนใหญ่มักอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่พูดคุยกันเกี่ยวกับการแต่งกายล่อแหลมและมักพูดคุยกับเพื่อนเรื่องเครื่องแต่งกายล่อแหลมเป็นประจำในเรื่องการซื้อหาเสื้อผ้า รวมถึงการแต่งกายล่อแหลมของดารานักแสดง แต่ในขณะเดียวกันก็พูดคุยกันเกี่ยวกับการแต่งกายให้เหมาะสม อันตรายและข้อเสียของการแต่งกายล่อแหลมด้วย

5.1.5 การแต่งกายล่อแหลม

วัยรุ่นหญิงที่แต่งกายล่อแหลมในสถานบันเทิงโดยส่วนใหญ่มีความนิยมสูงมากต่อการแต่งกายด้วยเสื้อแขนกุด และมีความนิยมสูงที่จะสวมใส่ สายเดี่ยว เสื้อกั๊ก เสื้อเปิดไหล่ กางเกงหรือกระโปรงเอวต่ำ ในขณะที่ผ้าแถบซึ่งมีความล่อแหลมมากไม่ได้รับความนิยมเท่าใดนัก แต่ก็มีผู้ที่สวมใส่อยู่จำนวนหนึ่ง คิดเป็นร้อยละกว่า 16

เมื่อแบ่งแยกการแต่งกายล่อแหลมออกเป็น 3 ระดับแล้วพบว่าวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่แต่งกายล่อแหลมระดับ 3 หรือล่อแหลมมาก คิดเป็นจำนวนกว่าร้อยละ 66 ส่วนระดับ 2 หรือล่อแหลมปานกลาง และระดับ 1 หรือล่อแหลมน้อย มีความใกล้เคียงกัน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 15 และ 19 ตามลำดับ

5.1.6 เปรียบเทียบการแต่งกายล่อแหลมของกลุ่มตัวอย่างกับกลุ่มเพื่อน

ความนิยมในการแต่งกายระหว่างกลุ่มตัวอย่างกับกลุ่มเพื่อนที่เที่ยงสถานบันเทิงด้วยกัน โดยส่วนใหญ่เป็นไปในแนวทางเดียวกัน และเมื่อนำมาเปรียบเทียบกันแล้วพบว่ามีความสัมพันธ์กันระหว่างการแต่งกายล่อแหลมของกลุ่มตัวอย่างกับกลุ่มเพื่อนของกลุ่มตัวอย่างนั้น วัยรุ่นหญิงที่แต่งกายล่อแหลมน้อยมักมีกลุ่มเพื่อนที่แต่งกายล่อแหลมในระดับสูงกว่าตนเองจำนวนน้อยกว่า วัยรุ่นหญิงที่แต่งกายล่อแหลมมากกว่า ซึ่งจะมีกลุ่มเพื่อนที่แต่งกายล่อแหลมในระดับสูง

5.1.7 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางด้านจิตวิทยาส่วนบุคคล และปัจจัยด้านสังคม กับการแต่งกายล่อแหลม

จากการวิเคราะห์ตัวแปรอิสระ และตัวแปรตามแยกกันทำให้เราได้ทราบถึงความคิดเห็น การรับรู้ และการแต่งกายล่อแหลมของวัยรุ่นหญิงแยกกัน และเมื่อทำการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรโดยการทดสอบค่าไคสแควร์ จากตาราง Cross tabulation เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ คือ ปัจจัยทางด้านจิตวิทยาส่วนบุคคล และปัจจัยทางสังคมซึ่งประกอบด้วยปัจจัยด้านการรับรู้วัฒนธรรมหลัก และปัจจัยด้านการรับรู้วัฒนธรรมย่อยของวัยรุ่นหญิงกับตัวแปรตาม คือ การแต่งกายล่อแหลมในระดับต่าง ๆ แล้วพบว่ามีความสัมพันธ์กันระหว่างสองตัวแปรอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ระหว่างปัจจัยที่เกี่ยวข้องซึ่งเป็นตัวแปรอิสระกับ

การแต่งกายล่อแหลมในระดับต่าง ๆ ซึ่งเป็นตัวแปรตาม เพื่อให้สามารถเข้าใจถึงปัจจัยที่มีผลต่อการแต่งกายล่อแหลมมากและน้อยของวัยรุ่นหญิงในสถานบันเทิง ผลการศึกษาวิจัยพบว่า

1) ปัจจัยทางด้านจิตวิทยาส่วนบุคคลมีความสัมพันธ์ต่อการแต่งกายล่อแหลมในระดับต่าง ๆ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 คือ วัยรุ่นหญิงที่แต่งกายล่อแหลมที่มีความคิดว่าการแต่งกายล่อแหลมจะทำให้ผู้หญิงดูดีขึ้น ต้องการเลียนแบบแฟชั่น ต้องการความสวยงาม ต้องการเพิ่มความมั่นใจในตัวเอง ต้องการเข้ากับกลุ่มเพื่อน และเพื่อให้เหมาะกับสถานบันเทิงในเวลาากลางคืนนั้น จะแต่งกายล่อแหลมในระดับ 3 หรือล่อแหลมมาก มีจำนวนมากที่สุด

2) ปัจจัยทางสังคมด้านการรับรู้วัฒนธรรมหลักมีความสัมพันธ์ต่อการแต่งกายล่อแหลมในระดับต่าง ๆ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 คือ วัยรุ่นหญิงที่รับรู้โดยพบเห็นดารา นักแสดง หรือบุคคลทั่วไปแต่งกายล่อแหลม รับรู้วาทสังคมไทยยอมรับการแต่งกายล่อแหลม รับรู้วาทสังคมไทยยอมรับว่าการแต่งกายล่อแหลมไม่ใช่เรื่องผิด และรับรู้วาทสังคมไทยยอมรับการแต่งกายล่อแหลมเหมาะสมกับเวลากลางวันนั้น จะแต่งกายล่อแหลมในระดับ 3 หรือล่อแหลมมาก มีจำนวนมากที่สุด

3) ปัจจัยทางสังคมด้านการรับรู้วัฒนธรรมย่อยมีความสัมพันธ์ต่อการแต่งกายล่อแหลมในระดับต่าง ๆ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 คือ วัยรุ่นหญิงที่มีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการแต่งกายล่อแหลมจากเพื่อนสนิท และจากเพื่อนร่วมงานหรือร่วมสถาบัน

5.2 การอภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยทางสังคมด้านการรับรู้วัฒนธรรมหลักและวัฒนธรรมย่อยพบว่า มีความสัมพันธ์ต่อการแต่งกายล่อแหลมของวัยรุ่นหญิงในสถานบันเทิงเวลาากลางคืนของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นหญิงอายุระหว่าง 20-25 ปี ซึ่งแต่งกายล่อแหลมมาเที่ยวสถานบันเทิงในเวลาากลางคืน วัยรุ่นหญิงกลุ่มนี้เป็นผู้ที่มีรายได้หรือมีฐานะปานกลางขึ้นไป โดยมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนประมาณ 12,757.50 บาท และมักมาเที่ยวกับเพื่อนหญิงเป็นกลุ่ม โดยกลุ่มละประมาณ 5 คน การแต่งกายล่อแหลมของวัยรุ่นหญิงในสถานบันเทิงมีสาเหตุมาจากปัจจัยที่สำคัญหลายประการ ซึ่งจากการศึกษาตัวแปรอิสระในการวิจัยนี้พบว่า ปัจจัยดังกล่าวมีความสัมพันธ์ต่อการแต่งกายล่อแหลมของวัยรุ่นหญิงที่มาเที่ยวสถานบันเทิงในเวลาากลางคืน กล่าวคือ วัยรุ่นหญิงมีความคิดเห็นว่าการแต่งกายล่อแหลมนั้นเหมาะสมกับสถานที่ที่เป็นสถานบันเทิงในเวลาากลางคืน และคิดเห็นว่าการแต่งกายล่อแหลมนั้นทำให้ตนเองดูสวยงามขึ้นทันสมัย ไม่ตกยุค และเพื่อให้เข้ากับกลุ่มเพื่อนได้ อีกทั้งยังเพื่อเพิ่มความมั่นใจให้กับตัวเอง แม้ว่า จะตระหนักถึงอันตรายจากอาชญากรรมที่อาจจะเกิดขึ้นก็ตาม ในกรณีการแต่งกายล่อแหลมใน

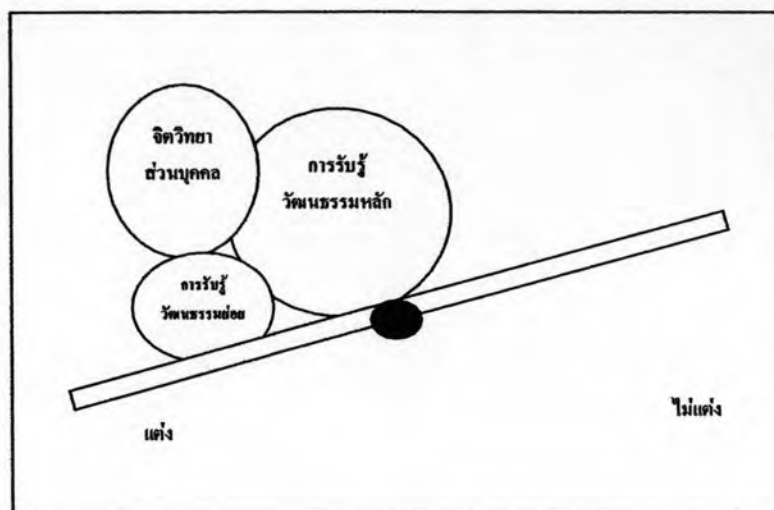

สถาบันเทวเวลากลางวันนั้นวัยรุ่นหญิงยังไม่แน่ใจว่ามีความเหมาะสมกับสถานที่หรือไม่ ซึ่งจะเห็นได้ว่าปัจจัยทางด้านจิตวิทยาส่วนบุคคล เป็นความรู้สึกนึกคิดที่ได้ผ่านการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลแตกต่างกันไป ซึ่งสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมรอบตัวอาจทำให้แต่ละบุคคลเกิดแรงจูงใจที่จะกระทำพฤติกรรมออกมาแตกต่างกันไป ซึ่งสอดคล้องกับสิ่งที่ได้รับการปลูกฝังจากสังคมไทย หรือพบเห็นโดยผ่านจากสื่อจนเข้าใจได้ว่าเป็นสิ่งที่ควรกระทำได้ในสังคมไทย นั่นก็คือ ปัจจัยทางสังคมด้านการรับรู้วัฒนธรรมหลักซึ่งเป็นสิ่งสำคัญต่อการตัดสินใจในการแต่งกายล่อแหลมของวัยรุ่นหญิง โดยวัยรุ่นหญิงได้รับรู้ถึงเรื่องการแต่งกายล่อแหลมในสังคมไทยผ่านข่าวสารจากแหล่งต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นสื่อโทรทัศน์ นิตยสาร หนังสือพิมพ์ และอินเทอร์เน็ตอย่างสม่ำเสมอ รวมถึงการพบเห็นดารา บุคคลสำคัญแต่งกายล่อแหลมเป็นประจำ จึงทำให้โดยส่วนใหญ่รับรู้ที่สังคมไทยยอมรับการแต่งกายล่อแหลมในสถาบันเทวเวลากลางคืน และการแต่งกายด้วยเสื้อผ้าเดี่ยวหรือเสื้อแขนกุดเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้วในสังคมไทย ส่วนปัจจัยทางสังคมด้านการรับรู้วัฒนธรรมย่อย เป็นสิ่งที่ได้รับการปลูกฝัง หรือพบเห็นเกี่ยวกับการแต่งกายล่อแหลมจากกลุ่มเพื่อนหรือสังคมย่อยที่วัยรุ่นหญิงแต่ละบุคคลมีความสัมพันธ์อยู่ด้วยจนเข้าใจว่าเป็นสิ่งที่ควรกระทำได้ในสังคมไทย ก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่สอดคล้องกับปัจจัยอื่น ๆ โดยวัยรุ่นหญิงได้รับรู้รับข่าวสารเกี่ยวกับการแต่งกายล่อแหลมจากเพื่อนสนิทหรือเพื่อนร่วมงาน และมักมีการพูดจากันเกี่ยวกับการแต่งกายล่อแหลมอยู่เป็นประจำ ซึ่งปัจจัยต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมาข้างต้น มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 กับระดับการแต่งกายล่อแหลมของวัยรุ่นหญิง

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทั้ง 3 สามารถสรุปได้ว่า การแต่งกายด้วยเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายชนิดใดชนิดหนึ่งของวัยรุ่นหญิงขึ้นอยู่กับปัจจัยส่วนบุคคลทางด้านจิตวิทยา ปัจจัยทางสังคมด้านการรับรู้วัฒนธรรมหลัก และปัจจัยทางสังคมด้านการรับรู้วัฒนธรรมย่อย โดยทั้ง 3 ปัจจัยมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันอย่างมากต่อการตัดสินใจแต่งกายหรือไม่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายชนิดต่าง ๆ ซึ่งสามารถอธิบายพอสังเขปได้ดังนี้

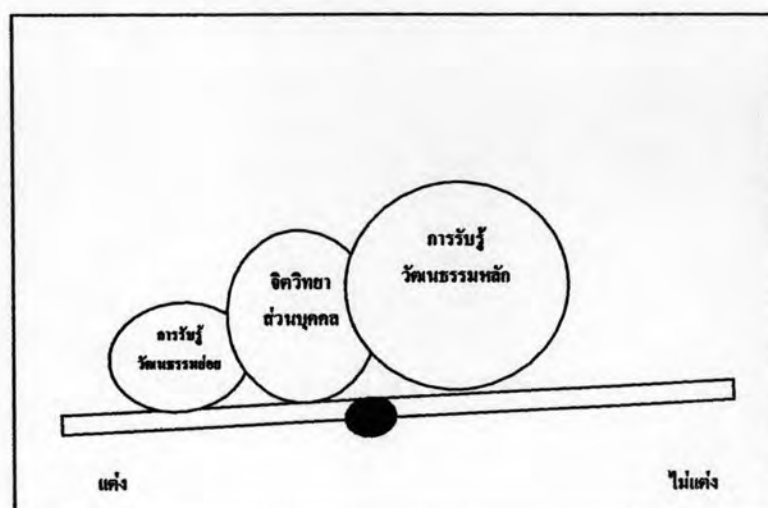
ภาพแสดงลูกตุ้มความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม

ภาพที่ 2 แสดงลูกตุ้มการแต่งกายด้วยเสื้อสายเดี่ยว ล้อแหลมระดับ 1

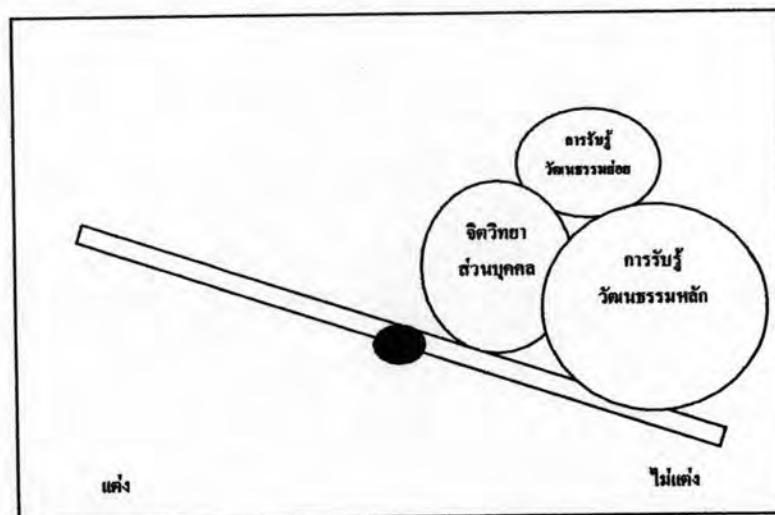
การแต่งกายด้วยเสื้อสายเดี่ยว มีความสัมพันธ์กับตัวแปรอิสระทั้ง 3 ปัจจัย อธิบายได้ว่า ปัจจุบันวัยรุ่นหญิงรับรู้จากสื่อต่าง ๆ และสิ่งที่ได้รับการปลูกฝังจากสังคมไทยว่ายอมรับการแต่งกายด้วยเสื้อสายเดี่ยวเป็นเรื่องปกติและกลุ่มเพื่อนหรือกลุ่มวัยรุ่นหญิงทั่วไปก็เป็นที่ยอมรับร่วมกัน จึงทำให้วัยรุ่นหญิงมีความรู้สึกว่าตนเองก็สามารถแต่งกายด้วยเสื้อสายเดี่ยวได้ ซึ่งจะเห็นได้ว่า ลูกตุ้มทั้ง 3 ปัจจัยมีน้ำหนักถ่วงค่อนข้างมาทางแต่งมากกว่าไม่แต่ง จึงทำให้วัยรุ่นหญิงที่มีองค์ประกอบของปัจจัยดังกล่าวนี้ เป็นบุคคลที่มีการแต่งกายด้วยเสื้อสายเดี่ยว และมองว่าตนเองไม่ได้แต่งกายล่อแหลมในสังคมไทยปัจจุบันแต่อย่างใด

ภาพที่ 3 แสดงลูกตุ้มการแต่งกายด้วยเสื้อเอวออย ล้อแหลมระดับ 2

การแต่งกายด้วยเสื้อเอวลอย มีความสัมพันธ์กับตัวแปรอิสระทั้ง 3 ปัจจัย อธิบายได้ว่า ปัจจุบันวัยรุ่นหญิงรับรู้จากสื่อต่าง ๆ และสิ่งที่ได้รับการปลูกฝังจากสังคมไทยว่าสังคมไม่ค่อยยอมรับการแต่งกายด้วยเสื้อเอวลอย แต่กลุ่มเพื่อนหรือกลุ่มวัยรุ่นหญิงทั่วไปก็นิยมสวมใส่กันบ้างตามแฟชั่น จึงทำให้วัยรุ่นหญิงมีความรู้สึกที่ตนเองก็สามารถแต่งกายด้วยเสื้อเอวลอยได้บ้างตามเพื่อนตามแฟชั่นเล็กน้อย ซึ่งจะเห็นได้ว่าน้ำหนักของลูกตุ้มทั้ง 3 ปัจจัยจะถ่วงน้ำหนักทั้งสองข้างเกือบเท่ากัน โดยค้อนมาทางแต่งเล็กน้อย จึงทำให้วัยรุ่นหญิงที่มีองค์ประกอบของปัจจัยดังกล่าวนี้ เป็นบุคคลที่มีการแต่งกายด้วยเสื้อเอวลอย และมองว่าตนเองอาจจะแต่งกายตามแฟชั่นตามกลุ่มเพื่อนบ้างเป็นบางครั้งบางคราวได้เล็กน้อย แต่อาจจะไม่ค่อยเหมาะในสังคมไทยปัจจุบัน

ภาพที่ 4 แสดงลูกตุ้มการแต่งกายด้วยผ้าแถบ ล้อแหลมระดับ 3

การแต่งกายด้วยผ้าแถบ มีความสัมพันธ์กับตัวแปรอิสระทั้ง 3 ปัจจัย อธิบายได้ว่า ปัจจุบันวัยรุ่นหญิงรับรู้จากสื่อต่าง ๆ และสิ่งที่ได้รับการปลูกฝังจากสังคมไทยว่าการแต่งกายด้วยผ้าแถบสังคมยังไม่ยอมรับ และกลุ่มเพื่อนหรือกลุ่มวัยรุ่นหญิงทั่วไปก็ไม่นิยมสวมใส่กัน ซึ่งหากผู้ใดสวมใส่ก็จะถูกมองว่าแต่งกายล่อแหลมเกินกว่าคนอื่นที่ควรจะเป็นดูแล้วไม่เหมาะสม จึงทำให้วัยรุ่นหญิงมีความรู้สึกที่ตนเองไม่สามารถแต่งกายด้วยผ้าแถบได้เนื่องจากเกรงว่าจะถูกมองไม่ดีจากสังคมและกลุ่มเพื่อน หากจะแต่งก็จะต้องมีความรู้สึกนึกคิดส่วนตัว โดยมีความเชื่อมั่นในตัวเองสูง และไม่สนใจสายตาหรือข้อห้ามที่มองมา ซึ่งจะเห็นได้ว่าน้ำหนักของลูกตุ้มทั้ง 3 ปัจจัยจะถ่วงน้ำหนักทั้งหมดมาทางไม่แต่งมากกว่า จึงทำให้วัยรุ่นหญิงที่มีองค์ประกอบของปัจจัยดังกล่าวนี้ เป็นบุคคลที่ไม่มีการแต่งกายด้วยผ้าแถบ และมองว่าหากตนเองจะแต่งกายด้วยผ้าแถบได้จะต้อง

เป็นความชอบส่วนตัว และมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงมาก และไม่สนใจสายตารอบข้างที่มองมา หรือสังคมตำหนิ เนื่องจากถือว่ายังไม่เหมาะสมกับสังคมไทยในปัจจุบัน

5.3 ข้อเสนอแนะและข้อจำกัดในการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

จากผลการวิจัยข้อมูลปัจจัยทางด้านจิตวิทยาส่วนบุคคล ปัจจัยทางสังคมด้านการรับรู้วัฒนธรรมหลัก และปัจจัยทางสังคมด้านการรับรู้วัฒนธรรมย่อย กับการแต่งกายล่อแหลมของวัยรุ่นหญิงที่ใช้บริการสถานบันเทิงย่านอาร์.ซี.เอ. พบว่ามีความสัมพันธ์กันและนำไปสู่ความนิยมและระดับการแต่งกายล่อแหลมของวัยรุ่นหญิงในระดับต่าง ๆ แตกต่างกัน จากผลการศึกษาทำให้ได้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ดังนี้

1.1) การแต่งกายล่อแหลมของวัยรุ่นหญิงขึ้นอยู่กับปัจจัยทางด้านจิตวิทยาส่วนบุคคล การรับรู้ทางวัฒนธรรมหลัก และการรับรู้ทางวัฒนธรรมย่อย ดังนั้นการป้องกันหรือแก้ไขพฤติกรรม การแต่งกายล่อแหลมของวัยรุ่นหญิง อาจทำได้โดย

- ด้านจิตวิทยาส่วนบุคคล

1) วัยรุ่นหญิงเห็นว่าการแต่งกายล่อแหลมเหมาะสมกับสถานบันเทิงในเวลากลางคืน การห้ามปรามวัยรุ่นหญิงมิให้แต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่ดูล่อแหลมน้อย เช่น เสื้อสายเดี่ยว เสื้อแขนกุด อาจทำได้ยาก แต่การรณรงค์ให้วัยรุ่นเห็นว่าการแต่งกายล่อแหลมมาก อาจเกิดอันตรายต่อผู้สวมใส่ได้ เช่น การแต่งกายด้วยผ้าแถบ Micro Skirt หรือเสื้อผ้ารัดรูป อาจสามารถทำได้ง่ายกว่า และสามารถทำได้ให้เป็นผลในทางปฏิบัติ และเป็นประโยชน์ต่อสังคมมากกว่า

2) วัยรุ่นหญิงที่แต่งกายล่อแหลมรับรู้ว่าการแต่งกายล่อแหลมมีส่วนเกี่ยวข้องกับที่จะนำไปสู่การเกิดอาชญากรรมได้ การห้ามมิให้วัยรุ่นหญิงแต่งกายล่อแหลมในเวลากลางคืน จึงทำได้โดยการประชาสัมพันธ์ให้เห็นถึงผลร้ายจากอาชญากรรมมากขึ้น โดยนำเสนอตัวอย่างเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง เพื่อให้วัยรุ่นหญิงตระหนักถึงปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นกับตนเองได้ และหาแนวทางในการป้องกันเหตุ

- ด้านการรับรู้วัฒนธรรมหลัก

1) วัยรุ่นหญิงได้รับรู้วัฒนธรรมหลักเกี่ยวกับการแต่งกายล่อแหลมผ่านสื่อโทรทัศน์ และนิตยสารเป็นประจำ แม้ไม่อาจจำกัดหรือห้ามปรามการรับรู้ข่าวสารเหล่านี้ได้ แต่ควรมีการเพิ่มข้อมูลที่เป็นประโยชน์เข้าไปในสื่อเหล่านี้ เช่น ชี้นำให้เห็นว่าภาพที่เห็นการแต่งกาย

ล่อแหลมของดารา นักแสดง มันเป็นการแสดงให้สมบทบาทไม่ควรที่จะนำมาเป็นตัวอย่างในการปฏิบัติในสังคมไทย และอาจทำให้คนในสังคมมองว่าไม่เหมาะสมไม่ควร เป็นต้น เพื่อให้วัยรุ่นหญิงตระหนักถึงโทษที่อาจจะเกิดขึ้นของการแต่งกายล่อแหลมด้วย

2) วัยรุ่นหญิงรับรู้ว่่าสังคมไทยยอมรับว่าการแต่งกายล่อแหลมเหมาะสมกับสถานบันเทิงในเวลาากลางคืน การลดการแต่งกายล่อแหลมในเวลาากลางคืนจึงควรมีการรณรงค์เพื่อให้วัยรุ่นหญิงได้รับรู้ใหม่ว่า การแต่งกายล่อแหลมไม่ได้เหมาะสมกับสถานบันเทิงในเวลาากลางคืน ซึ่งอาจเป็นอันตรายในการเข้ามาใช้บริการในสถานบันเทิงเวลาากลางคืน เช่น การถูกลวนลามทางเพศ หรืออาจเป็นอันตรายในการเดินทางกลับบ้านในเวลาากลางคืน ซึ่งอาจนำไปสู่การตกเป็นเหยื่อของอาชญากรทางเพศได้

- ด้านการรับรู้วัฒนธรรมย่อย

1) วัยรุ่นหญิงพูดคุยกับกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับการแต่งกายล่อแหลมเป็นประจำ ซึ่งมีทั้งเรื่องการหาซื้อเครื่องแต่งกายล่อแหลม การชักชวนกันแต่งกายล่อแหลม รวมไปถึงอันตรายและข้อเสียของการแต่งกายล่อแหลม ดังนั้นหากมีการรณรงค์ให้วัยรุ่นหญิงเปลี่ยนแปลงทัศนคติ โดยให้หันมาพูดคุยในกลุ่มเพื่อนเกี่ยวกับอันตรายและข้อเสียของการแต่งกายล่อแหลม แทนการพูดคุยกันเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายล่อแหลม เช่น การนำเสนอของสื่อต่าง ๆ หรือจัดสัมมนาเวทีแสดงความคิดเห็นให้วัยรุ่นหญิงได้เห็นภาพ และรับรู้ทางสังคมได้ ก็จะทำให้สังคมเฉพาะกลุ่มวัยรุ่นหญิงได้รับรู้มากขึ้นอาจทำให้แต่งกายล่อแหลมน้อยลงได้เช่นกัน

1.2) การแต่งกายล่อแหลมของวัยรุ่นหญิงกับกลุ่มเพื่อนมีความใกล้เคียงกันมาก และส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ว่าการแต่งกายล่อแหลมบางอย่างเหมาะสมกับสถานบันเทิงในเวลาากลางคืน การแก้ไขไม่ให้วัยรุ่นหญิงแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่ค่อนข้างมิดชิด หรือมีความล่อแหลมน้อยบางประเภท เช่น เสื้อแขนกุด เสื้อสายเดี่ยว เป็นต้น อาจจะไม่สามารถทำได้ เพราะวัยรุ่นหญิงต่างตัดสินใจตามปัจจัยทั้ง 3 ด้านที่เกี่ยวข้องแล้วสามารถปฏิบัติได้ในสังคมไทย แต่การควบคุมไม่ให้ล่อแหลมมากเกินไป และรณรงค์อย่าให้วัยรุ่นหญิงมีความคิดว่าการแต่งกายล่อแหลมมากหรือระดับ 3 และล่อแหลมปานกลางหรือระดับ 2 เช่น ผ้าแถบ เสื้อเอวลอย เป็นเรื่องปกติธรรมดาของวัยรุ่นหญิงที่สวมใส่กันในสังคมไทยปัจจุบัน อาจสามารถทำได้ผลและมีประสิทธิภาพมากกว่า

1.3) วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่ยังเห็นว่าการแต่งกายด้วยเสื้อผาล่อแหลมไม่เหมาะสมกับสถานบันเทิงในเวลาากลางคืน แสดงให้เห็นว่าวัยรุ่นหญิงคำนึงถึงความเหมาะสมเป็นสำคัญ แต่อย่างไรก็ตาม ปัจจัยทั้ง 3 ด้านที่แตกต่างกัน อาจทำให้วัยรุ่นหญิงอาจมองเห็นว่าการแต่งกายล่อแหลมในสถานบันเทิงเวลากลางวันเหมาะสมขึ้นมาในอนาคตวันข้างหน้าก็ได้ ในสภาพทางสังคมที่เปิดรับ

วัฒนธรรมจากต่างประเทศ และการนำเสนอของสื่อมวลชนอย่างเสรีภาพ การปล่อยวางหรือเปิดโอกาสให้วัยรุ่นหญิงได้แสดงออกในระดับหนึ่งหรือในสถานที่ที่เหมาะสมอาจเป็นประโยชน์ต่อการควบคุมพฤติกรรมกรรมการแต่งกายล่อแหลมได้มากกว่าการต่อต้านอย่างเคร่งครัดจนอาจนำไปสู่การต่อต้านชัดเจนที่ไม่อาจควบคุมได้

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

2.1) ด้วยที่งานวิจัยนี้มุ่งเน้นศึกษาเฉพาะการแต่งกายล่อแหลมของวัยรุ่นหญิงในสถานบันเทียงานอาร์.ซี.เอ. ซึ่งผลการศึกษาก็ถือว่าได้ข้อมูลในระดับหนึ่ง แต่ไม่อาจจะถือว่าเป็นตัวแทนของวัยรุ่นหญิงทั่วไปทั้งหมดได้ ดังนั้นจึงควรมีการศึกษาวิจัยต่อเนื่องไปในสถานที่ ที่แตกต่างออกไปจากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เพื่อนำมาใช้ประโยชน์ในการป้องกันปัญหาสังคมหรือพัฒนาสังคมไทยต่อไปได้ในอนาคต

2.2) ด้วยที่งานวิจัยนี้ศึกษาถึงทัศนคติต่อการแต่งกายล่อแหลมของวัยรุ่นหญิงในสถานบันเทียงานอาร์.ซี.เอ. ซึ่งเป็นการศึกษามุ่งเน้นกลุ่มตัวอย่างที่เข้าไปใช้บริการในสถานบันเทียงานอาร์.ซี.เอ. ในเวลากลางคืน ผู้ศึกษาวิจัยเห็นว่า หากมีการศึกษากลุ่มตัวอย่างที่แต่งกายล่อแหลมไปใช้บริการสถานบันเทียงานในเวลากลางวัน หรือช่วงเวลารว่างปกติที่ไม่ได้ออกไปเที่ยวสถานบันเทียงานในเวลากลางคืน ซึ่งข้อมูลที่ได้น่าจะมีประโยชน์สามารถนำมาเปรียบเทียบกับข้อมูลผลการวิจัยนี้ได้ และน่าจะนำข้อมูลมาวิเคราะห์ถึงสาเหตุและปัจจัยต่าง ๆ เพื่อหาแนวทางป้องกันแก้ไขได้ในระดับหนึ่ง

2.3) ด้วยที่งานวิจัยนี้ศึกษาถึงเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายที่วัยรุ่นหญิงสวมใส่ไปในสถานบันเทียงานอาร์.ซี.เอ. ซึ่งชนิด รูปแบบของเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายนั้น จะมีความหลากหลายแตกต่างกันออกไป โดยการจัดกลุ่ม ประเภท ของเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายในงานวิจัยนี้ จะใช้หลักเกณฑ์ในการแบ่งแยกตามยุคสมัย และสังคมไทยในปัจจุบันที่มี ซึ่งหากมีการศึกษาวิจัยในครั้งต่อไป เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายในงานวิจัยนี้อาจจะใช้เป็นข้อมูลประกอบให้เกิดประโยชน์ไม่ได้ ซึ่งในอนาคตสังคมไทยปัจจุบันอาจจะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว หากมีการศึกษาวิจัยในครั้งต่อไปควรที่จะใช้ข้อมูลที่เป็นปัจจุบันในสังคมไทยขณะนั้น

2.4) ด้วยที่งานวิจัยนี้ศึกษาเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล อาจทำให้ได้ข้อมูลในระดับหนึ่ง ซึ่งหากได้มีการศึกษาเชิงคุณภาพ สัมภาษณ์แบบเจาะลึก อาจทำให้ได้ผลวิจัยที่เป็นข้อมูลเชิงลึกที่กลุ่มตัวอย่างแสดงออกมาในขณะที่สัมภาษณ์ให้ข้อมูล ซึ่ง

จะแตกต่างกับการกรอกข้อมูลในแบบสอบถาม และอาจนำมาใช้ประโยชน์ในการป้องกันแก้ไข ปัญหาสังคมหรือพัฒนาสังคมไทยต่อไปในอนาคตได้

3. ข้อจำกัดในการวิจัย

3.1) ในงานวิจัยนี้ เป็นการเก็บข้อมูล โดยใช้แบบสอบถาม ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นหญิง ที่มีอายุในช่วงระหว่าง 20-25 ปี และเข้าไปใช้บริการในสถานบันเทิงย่านอาร์.ซี.เอ. จะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างจำกัดด้วยอายุ จึงทำให้ผู้เก็บข้อมูลต้องใช้ความสามารถในการพูดคุยทำความรู้จัก จนคุ้นเคย และมั่นใจว่ากลุ่มตัวอย่างมีอายุอยู่ในช่วงที่ต้องการเก็บข้อมูล จึงมอบแบบสอบถามให้ ทำการกรอกข้อมูล ซึ่งบางคนหน้าตาอ่อนเยาว์กว่าอายุหรือบางคนไม่ยอมรับอายุที่แท้จริงของตนเอง โดยอาจทำให้ได้ข้อมูลที่ไม่มีประสิทธิภาพในการวิจัย

3.2) ในงานวิจัยนี้เป็นการเก็บข้อมูล โดยใช้แบบสอบถาม ซึ่งผู้เก็บข้อมูลจะต้องเก็บข้อมูลที่สถานบันเทิงย่านอาร์.ซี.เอ. ซึ่งเป็นสถานที่ที่มีผู้คนสัญจรไปมา และมาใช้บริการเป็นจำนวนมาก อีกทั้งภายในสถานบันเทิงจะมีผู้ให้บริการจำนวนมาก และแสงสว่างภายในสถานบันเทิง ไม่สามารถมองเห็น จึงทำให้ไม่สามารถที่จะนำแบบสอบถามเข้าไปเก็บข้อมูลได้ภายในสถานบันเทิง ทำให้ต้องมาเก็บข้อมูลในช่วงระหว่างที่กลุ่มตัวอย่างมานั่งรอเพื่อนที่ทางเข้าหน้าร้าน หรือกลุ่มตัวอย่างที่ออกมาจากร้านเพื่อทำธุระส่วนตัว เช่น โทรศัพท์ กดเงินตู้เอทีเอ็ม เป็นต้น

3.3) ในงานวิจัยนี้เป็นการเก็บข้อมูล โดยใช้แบบสอบถาม ซึ่งผู้เก็บข้อมูลจะต้องรอรับแบบสอบถามที่กลุ่มตัวอย่างกรอกข้อมูลเรียบร้อยแล้ว แต่มีกลุ่มตัวอย่างบางคน เมื่อพูดคุยกับผู้เก็บข้อมูลแล้วยอมที่จะกรอกแบบสอบถามให้ในระหว่างรอเพื่อน แต่เมื่อเพื่อนมาถึงแล้วต้องไปทำธุระส่วนตัว ก็วางแบบสอบถามแล้วไม่กรอกข้อมูลต่อ และไม่เดินกลับมาอีกเลย ทำให้ไม่ได้รับความร่วมมือในการกรอกแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างบางคน ทำให้ไม่ได้ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้